

Hồi thứ bốn mươi hai

Song Long Hào Sảng Lãng Tử Đêm Khuya

Những tiếng vó ngựa đều đều vọng tới, và những tiếng bánh xe nghiêng xuống mặt đường vang lên trong đêm khuya. Bên đường có hai bóng người bay vút đến như hai cánh chim ngăn đường chiếc xe nọ. Năm bóng thiết kỵ phóng ngựa đến trước mặt hai người kia, người cầm đầu quát to:

- Các người là ai ?

Hai người kia nhất loạt đưa tay hành lễ. Người bên phải cất tiếng nói to:

- Tại hạ là Công Tôn Hùng, có phải Cung Ninh đó không?

Cung Ninh phóng xuống ngựa, đáp lễ nói:

- Tạt hạ thất lễ, xin Công Tôn huynh miễn thứ. Bỏ Minh đến muộn khiến nhị vị phải vất vả chờ đợi quả là thiếu sót.

Công Tôn Hùng bước đến, cầm tay Cung Ninh, vui vẻ nói:

- Cung huynh, chuyện ấy đáng gì mà phải quan tâm. Nếu như không có sự giúp đỡ của quý bang e rằng lúc này anh em chúng tôi cũng chẳng có cơ hội để có mặt ở đây, ân tình đó quá lớn, nếu anh em chúng tôi có phải chờ đợi ở đây hàng tháng trời cũng không có gì gọi là đáp ứng một phần nhỏ công ơn ấy. Ha ha... tại hạ mãi nói chuyện mà quên giới thiệu người bạn tốt này với Cung huynh.

Người phía trái của Công Tôn Hùng từ từ bước tới, người ấy râu ngắn, mắt sáng như sao, đặc biệt trung niên hán tử ấy mím chặt đôi môi, trông miệng ông ta giống như một nét vạch ngang mỏng dính. Công Tôn Hùng nói:

- Cung huynh, vị này trên giang hồ vẫn nghe gọi là Ngân Long Hưởng Dương. Long huynh và người em là Thanh Long Hưởng Tinh, là bạn thâm giao nhất của tại hạ. Gia đình họ Hưởng ở tại Hoàng Gia Tập. Lần này công tử và anh em tại hạ ở tại phủ của họ. Hưởng Tinh và công tử đang lo sắp xếp cho quý vị nơi nghỉ ngơi nên không ra đón được. Sự thất lễ đó xin được miễn thứ!

Kiểm Linh Tử Cung Ninh vội bước ra trước hai bước, vái người ấy một vái, nói:

- Tại hạ là Cung Ninh, thừa lệnh của tể Minh chủ đi trước mở đường, nào ngờ Hưởng đại hiệp lại thân hành ra đón, cảm thấy áy

náy quá, làm phiền đến Hường đại hiệp nhiều quá.

Ngân Long Hường Dương đáp lễ rồi nói:

- Cung huynh chẳng nên khách khí! Hường mỗ vinh hạnh được Kim Điêu Minh hào sĩ giá lâm hàn xá, e rằng tệ xá quá sơ sài làm quý vị không ưng ý.

Hai người đang nói chuyện thì Sở Vân đã phóng ngựa đến nhanh như gió. Công Tôn Hùng vội vàng chạy đến đón chàng rồi giới thiệu chàng với Hường Dương. Mọi người chào hỏi nhau, rồi Hường Dương dẫn đường đưa mọi người đi vào Hoàng Gia Tập, đi qua một con đường rải đá thì tới toà nhà lớn màu xám. Toà nhà ấy có tường cao bao bọc, chính giữa là hai cánh cổng màu đỏ. Ngoài cổng là hai con sư tử đá, tư thế rất là uy vũ.

Lúc ấy hai cánh cổng đã mở to, bên cửa treo một dây đèn lồng màu đỏ. Ngũ Nhạc Nhất Kiếm và một người có khuôn mặt lạnh lùng, phong thái oai vệ trông rất giống với Hường Dương, đó chính là Thanh Long Hường Tinh. Hai mươi mấy đại hán áo xanh chia làm hai hàng đứng đó. Khi Sở Vân và mọi người vừa đến thì lập tức mọi người đều cúi người thi lễ, thái độ rất cung kính. Sở Vân rất cảm động nói:

- Hường huynh, tại hạ có tài đức gì đâu mà Hường huynh lại dùng đại lễ nghênh tiếp? Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương vất vả tìm kiếm chỗ ở cho bọn tại hạ quá. Ngũ Nhạc Nhất Kiếm và Hường huynh, các vị đối đãi với Kim Điêu Minh quả thật nồng hậu. Tại hạ không biết nói thế nào để tỏ lòng biết ơn.

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm phong thái nho nhã bước xuống thềm cười lớn nói:

- Sở huynh ! Chúng ta đề là những người anh em với nhau mà, tiếp đãi thế này là quá sơ sài, Sở huynh thông cảm nhé !

Sở Vân bèn chào hỏi Thanh Long Hường Tinh rồi giới thiệu các nhân vật của Kim Điêu Minh cho Biện Thương và anh em họ Hường biết. Mọi người vừa vui vẻ trò chuyện vừa bước vào bên trong, ngựa xe đã có những đại hán áo xanh lo liệu, thương binh cũng được bố trí chăm sóc đầy đủ. Mọi người vào sảnh đường, lập tức yến tiệc được bày ra, rượu thịt ê hề.

Sở Vân cùng với Cừu Hạo, Hắc Bạch Song Đà được mời ngồi ở vị trí danh dự. Còn những tráng sĩ khác của Kim Điêu Minh được bố trí ngồi vào các vị trí khác. Qua một lúc chối từ không được, Sở Vân đành phải ngồi ở vị trí chủ tọa. Ngũ Nhạc Nhất Kiếm và Tử Tâm Điêu ngồi hai bên. Hai anh em họ Hường ngồi đối diện bồi tiếp. Mấy vị đầu lĩnh

của Kim Điều Minh và Tử Bào Đồng Quả ngồi một bên. Mọi người ăn uống trò chuyện hết sức vui vẻ, cởi mở, chân tình.

O0o

Đó là một căn phòng rất sạch sẽ, cửa sổ nhìn ra vườn hoa và phía cánh rừng trúc nhỏ phía sau, Sở Vân quan sát gian phòng và chàng hiểu rõ: Đây chính là gian phòng của chủ nhân ở và đã nhường cho chàng nghỉ ngơi. Sở Vân nghĩ:

- Ngân Thanh Song Long mới nổi danh là kỳ tài giang hồ, mình và họ chưa có quen biết, quan hệ gì vậy mà họ đã đối xử với mình nồng hậu thế này, không hiểu Biện huynh đã lo cho mình chu đáo đến nhường nào nữa!

Sở Vân tung chăn, vẫn nằm trên giường uốn mình làm một động tác thư giãn gân cốt, rồi nhắm mắt dưỡng thần, nhưng không sao bình lặng tâm trí được...Cứ như vậy một lúc rất lâu. Bỗng có một âm thanh nhẹ như gió thoảng truyền tới tai chàng và lập tức theo bản năng tinh thần cảnh giác buộc Sở Vân phải trỗi dậy. Khiến chàng tỉnh hẳn và bàn tay phải đã nắm chặt chuôi thanh cổ kiếm đặt ở bên gối. Cái lạnh của chuôi kiếm càng làm Sở Vân tỉnh táo thêm. Chàng tập trung chú ý nhìn vào cửa sổ cố giữ cho hơi thở thật nhẹ nhàng, êm ái.

Thật nhẹ, thật chậm rãi, một bóng người bay vào phòng không một tiếng động, rồi mùi thơm của Bách Lan hoa tỏa lan khắp gian phòng. Sở Vân mỉm cười, vì ai đó dù hành tung cố giữ bí mật thì đối với chàng đã quen thuộc rồi. Nhưng nàng lúc này gương mặt như phủ một lớp sương mờ, hai mắt đầy vẻ sát khí, chăm chăm nhìn vào Sở Vân đang nằm im trên giường.

Một lúc lâu sau Lê Tường tiến tới trước giường Sở Vân nằm, đôi mày liễu cau lại cánh mũi phập phồng vì mùi rượu bay lên nồng nặc.

Do dự một lúc rồi nàng lấy trong người ra một lưỡi chuỷ thủ bén ngọt từ từ đưa lên cao, rồi từ từ đâm xuống. Lưỡi chuỷ thủ ấy như nặng tựa ngàn cân, hạ xuống từ từ... một lúc thật lâu sau thì mũi nhọn của nó mới chạm vào áo ngoài của Sở Vân, lúc ấy chỉ cần nàng dùng sức thì lưỡi đao oan nghiệt ấy sẽ cắm phập vào thân hình của Sở Vân. Nhưng chính lúc này vẻ mặt nàng lại hiện lên một nỗi đau khổ, một sự dằn vặt ghê gớm, một cuộc đấu tranh nội tâm dữ dội giữa những tình cảm khác nhau, giữa tình và lý, yêu và thù hận đang diễn

ra, ánh mắt thì tràn đầy sát khí, nhưng lại lệ nhòa...

Một lúc sau gần như kiệt sức, nàng gục xuống mép giường, ngọn chủy thủ cũng rơi xuống giường...nàng không thể nhẫn tâm và cũng không sao hạ độc thủ được...Bỗng nhiên Sở Vân trở mình, không biết vô tình hay cố ý mà cánh tay phải duỗi ra vừa khéo đặt lên vai của Lê Tường...Nàng hoảng hốt vội ngẩng khuôn mặt diễm lệ ràn rụa nước mắt lên thì đúng vào lúc khuôn mặt hồng lên vì men rượu của Sở Vân cũng vừa quay tới, thế là hai cặp môi nóng bỏng vừa vạm áp chặt vào nhau. Như hai luồng điện chập vào nhau, đôi môi rực lửa của chàng trai làm cho Lê Tường bủn rủn cả người, hoàn toàn bất lực, mê mẩn tâm trí. Nhưng nàng bỗng giật mình nghi vấn, nhìn khuôn mặt Sở Vân đang áp sát mặt nàng không tin là chàng thật sự ngủ say mà là cố ý hôn mình. Nàng không dám cử động cứ để yên như thế nhìn khuôn mặt tuấn tú, sáng ngời kiên nghị phong trần của chàng.

Một lúc lâu, Lê Tường cố lấy lại bình tĩnh, hít mạnh một hơi, chồm người lên. Cũng đúng lúc ấy bàn tay trái của Sở Vân như động tác đập muỗi, thật nhẹ nhàng mà cũng cực nhanh, vỗ lên hông nàng đúng ngay “Nhuyễn Ma Huyệt”. Thế là tấm thân ngà ngọc của Lê Tường hoàn toàn tê dại ngã hẳn vào lòng Sở Vân, nàng ngượng chín người, mặt đỏ lên như nắng chiều. Mặt nàng vừa áp xuống thì cũng đúng lúc cặp môi cuồng nhiệt của Sở Vân cắn chặt lấy đôi môi nóng bỏng ngọt lim của nàng, hai cánh tay của chàng như hai gọng kìm thép ôm chặt lấy eo lưng của nàng, kéo ghì tấm thân mềm mại thơm ngát của nàng vào thân hình nóng rực như lò lửa của chàng. Lê Tường cố hết sức để oằn người thoát khỏi đôi tay của Sở Vân nhưng không tài nào thoát nổi. Nụ hôn của chàng càng xiết chặt tấm thân mềm mại của nàng vào lòng chàng như thể gắn liền hai thân hình hoà nhập làm một.

Thế là, nằm gọn trong lòng Sở Vân. Lê Tường như một con cừu non ngoan ngoãn để cho chàng hôn mãi, ôm ấp mãi ... im lặng, chỉ nghe hơi thở dồn dập của nhau.

Cuối cùng Sở Vân từ từ nhả đôi môi nồng nàn của nàng ra, nở một nụ cười, khẽ hỏi vào tai nàng:

- Nàng giận ta lắm phải không ?

Lê Tường ngượng chín cả người, giấu mặt vào lòng chàng, hai tay đập lên vai chàng, khe khẽ mắng:

- Đồ quỷ, đồ quỷ, ngươi là đồ ma quỷ...

Sở Vân vẫn ôm chặt nàng đôi tay vuốt ve thân hình nóng bỏng

của nàng, hỏi:

- Nàng có biết biệt hiệu của ta là gì không?

Lê Tường vân gục mặt trong ngực chàng, hai tay ôm lấy vai chàng chờ đợi. Sở Vân vuốt ve mái tóc thơm lừng của nàng khẽ nói:

- Ta là Lãng tử!

Lê Tường ngẩng khuôn mặt kiều diễm ngượng ngùng nhìn chàng nói:

- Người ,... người đóng kịch để lừa ta...bắt ép ta ?

- Không, nhưng tình yêu trai gái, đối với tại hạ đã không muốn nghĩ tới, nếu nàng đối xử tốt với ta thì chúng ta là những đôi bạn, nhưng đừng nghĩ đến kết quả cuối cùng của nó...

- Nhưng người muốn chỉ điều gì, để nói như vậy?

- Tình của trai gái cuối cùng là với những cặp yêu nhau đều khát khao được ân ái cùng nhau, có thể tại hạ nói quá xa, nhưng tại hạ rất hiểu nàng, chỉ sợ nàng thất vọng mà thôi !

- Ý người muốn nói là hai chúng ta không thể có kết quả ?

Sở Vân lại vuốt ve tấm thân mềm mại tuyệt mỹ của Lê Tường, hôn mãi lên mái tóc thơm mùi Bạch Lan Hoa của nàng, bình tĩnh nói:

- Tại hạ nghĩ là ý của tại hạ như thế !

- Vì sao ?

- Trừ trường hợp Trường Bạch Sơn không có tuyết!

Nước mắt của Lê Tường ướt đầm ngực của Sở Vân, nàng buồn rầu nói:

- Sở Vân ! Người cho ta là người như thế nào ? Từ lúc sinh ra tới nay, chưa một người đàn ông nào được động đến người ta, không một người đàn ông nào có thể khiến ta tiếp nhận. Nhưng từ ngay lần đầu gặp gỡ, ta đã thấy có cảm tình với người thật sâu sắc, như vậy chẳng phải chân thật sao? Chẳng lẽ ta không bằng người cũ mà người vẫn nhớ tưởng hay sao? Hay là ta quá phóng túng, tự do? Ta thật lòng yêu người... Ta là một người con gái, người đừng ép ta quá đáng...

Sở Vân lại hôn lên những giọt lệ trên má nàng, mãi lâu sau mới nói:

- Nàng... đừng quá kích động, chúng ta không phải là trẻ nhỏ ta sợ tình cảm của ta lại bị sự tàn nhẫn khi trước kích động... Nàng biết đấy, từ rất lâu, tình cảm của ta đã chết mất rồi!

- Chính vì người đã yêu một kẻ không đáng được yêu phải không?

- Ngay từ đầu đã không đáng để yêu, vậy mà ta đã yêu một thời gian dài, yêu tha thiết, yêu hơn cả tính mạng của ta.

- Thế là người ấy đã lấy đi của người tình yêu, chôn vùi niềm vui của người, để cho người mãi mãi không còn niềm lạc thú, không còn tình yêu nữa, có phải không ?

Vietkiem.com